

gaaet ud over Emanuel. Men Hansine, der i disse Dage havde en underlig Trang til at forsone, og som i sin bange Lykke gerne vilde sprede enhver Sky, der kunde komme til at formørke hendes Fremtids Himmel, gik en Eftermiddag ud til den faldefærdige Rønne langt ude i Egedet, hvor Maren boede, for at bede hende om at koge til hendes Bryllup. Den arme Kone blev som sønderknust af Rørelse. Under høj Graad bøjede hun sig — til Hansines store Forskrækkelse — ned i Knæene og kyssede hendes Haand.

IV

Bryllupsdagen oprandt med høj, stille Luft og næsten sommerlig Varme. I otte Dage og indtil langt ud paa den sidste Nat havde man braset og kogt i Brudehuset, hvis Kældere var overfyldte med store Stege og mægtige Skinker, med Grisesylte og røgede Faarelaar, med Baljer fulde af Pølser, med Kurve fulde af kogte Æg, hugget Sukker, Oksetunger og stegte Sild, med Stabler af Smørstykker og møllestensstore Svedsketærter, som Husets nærmeste Venner efter gammel Skik havde sendt som Bryllupsgave.

Ude i det lille grønne Vænge bag Gaarden var Tømrer Nielsen og et Par Medhjælpere ifærd med at lægge den sidste Haand paa Oprejsningen af det store Spisetelt, og inde i Forsamlingshuset havde en halv Snes unge Piger travlt med at pynte Væggene med Granguirlander og malede Vaabenskjolde. Overalt i Byen saaes Flag, og foran Brudehusets Port var der rejst to med grønt omvundne Stænger, mellem hvilke der øverst oppe var udspændt et Stykke Sejldug med Ordene: „Velkommen“.

Vielsen skulde foregaa Klokken tolv; men allerede Klokken ti begyndte de første Gæster at vise sig. Kort efter ankom Emanuel, der efter forskellige Overvejelser havde bestemt sig til at lade sig vie i Ornat. Frokostbordene var dækkede inde i den blaakalkede „Sal“, hvor ingen ringere end Købmand Vilting gjorde Tjeneste som Skafter og i denne Egenskab modtog alle Mændene med Snaps og Øl.